

4 W. B. Yeats (1865-1939)

INDUS

A KEDVESÉHEZ

Hajnalban álmodó sziget,
Ágokról nyugalom szítál,
Pázsiton pávatánc libeg,
Egy papagáj himbál a fán,
A tenger tükrében saját képére kiabál.

Itt köt ki árva csónakunk,
S kéz kézben vándorlunk tovább,
Míg száj a szájnak suttogunk
A fűvön át, fövényen át,
Suttogjuk, milyen messze már a nyugtalan világ,

S hogy halandók közt senkit sem
Rejt így a béke ágboga,
S hindú csillag a szerelem,
Az izzó szív meteora,
A fényes ár s a verdeső fény szárnyak rokona,

S akár a megperzselt galamb,
Mely száz napig bűg, nyög dicsél —
S hogy leng holt lelkünk árnya majd,
Ha tollas úton les az éj,
S lábnyomunk pára lesz a víz szendergő felszínén.

EGY RÉGI DAL NÓTÁJÁRA

A fűzes kertek alján megláttam kedvesem.
Hófehér kicsi lába suhant a fűzesen.
Szeress oly könnyen, esdett, mint fán nő a levél.
Ifjú voltam, bolond is, s kötődtem vele én.

Folyóparton, a réten hogy álltam ott vele,
Hajló vállamra hullott kis hófehér keze.
Vedd élted könnyen, esdett, mint parti fű fakad.
Ifjú voltam, bolond is, s most a könny fojtogat.

(Fordította: Szili József)